

Verdenscafé 5 – ”Inddragelse af patienter og pårørende”

Redskaber til samtalen – kan ikke systematiseres. Det kan skabe en ramme og bruges til at nå til en fælles forståelse i arbejdsprocessen. Men det skal tilpasses i den konkrete situation for at fange det individuelle. Bruges til at skabe livsmod. Husk tavshed, som virkemiddel. Hvornår slutter samtalen?

Patientgruppe – differentieret tilbud. Hvilken sygdom, hvad betyder noget? Hvor meget vil de vide? Opmærksom på de sårbare patienter, kan have brug for at nogle tager styringen.

Inddragelse ses på både organisatorisk og klinisk niveau

<i>Organisatorisk niveau</i>	<i>Klinisk – individuelle niveau</i>
Brugerpanel	Vise medmenneskelighed (se personen bag)
Feedback møder	Tværfaglighed opfanger flere ting
Patientundervisere (introduktion af personale)	Sygdomsforløb
Patientkonsulent	Møde pårørende (invitation, small talk, blive set, blik)
Hvordan foregår samtalen? Hjemmet, Video - muliggør deltagelse af pårørende	Placering af samtalen – hjemmet – anden relation
Tidsperspektiv (hvilken tidsramme prioriteres)	Menneske kender ”turde” ”kende processen”
Uddannelse i samtalen	Status samtaler (indlagte >1 uge) Resume udleveres
Materialer – pjece, podcast, patientpostkasse	Omsorgsstuegang

Patientens behov ≠ Pårørendes behov (indtænke sorgbearbejdning i processen)

Huske ind i mellem at flytte fokus til pårørende. Se deres ressourcer. Fokus på, at familien kan reagere forskelligt. Kan alle følelser og reaktioner anerkendes? Skal vi bruge vores nysgerrighed til at blive klogere på, hvad uoverensstemmelsen handler om?

Hvem er pårørende?

- Skifte efter situationen
- Dobbeltrolle (passe både sig selv og den syge)

Håbet – Indhold (diskussion i gruppen omkring terminologi)

Tager vi håbet fra folk ved at tale om døden? Er der håb, når man skal dø? Eller handler det om at skabe indhold inden døden? Skal vi tage håbet fra folk for, at de ser virkeligheden og for at de kan ”rebygge” deres virkelighed? Handler det reelt mere om at skabe indhold i den tid der er tilbage?

Fakta i dialogen – pseudofakta?

Gemmer vi os bag en masse fakta for at undgå at komme ind til kernen af det svære? Er der behov for fakta for at være i stand til at forholde sig til det svære? Hvem er det egentlig, der efterspørger fakta – og i hvilken grad efterspørgeres det reelt?

Bordformand: Marie Lavesen